

"Sanovat että olis ihan ok jätkä." "Kuka?" "Uus tuomari." "Ha! Älä usko vitun kusipää. Pistä rööki!" "On se, siis ok. Päästi kuulemma Viemärimiehen vapaaksi." "Mielisairaalaan ne sen vei elleivät jauhaneet rotille. Usko jo!" Mario ei halunnut uskoa, että viemärimies ei olisi saanut armahdusta ja Tonya alkoi vituttaa moinen ininä. Heidän välilleen sukiutui väittely minkä isompi mies hoiti loppuun potkaisemalla Mariota polvella vatsaan. "Viemärimies on viemärissä liejuna! On ja pysyy!" Marion tuskainen vartalo hankasi sellin lattiaa ja suu kiskoi pölyistä ilmaa tyhjentyneisiin palkeisiinsa. Tony mulkaisi minua häijysti ja näytin ilmeelläni ettei tässä mitään hätää. Hän vohki Mariolta savukeaskin, sujautti reiästä yhden pistäen palamaan. Itseensä tyytyväisen oloisena hän asetti selkensä seinää vasten ja liukui siitä alas istumaan. Tämä tatuoitu, satakiloinen järkäle oli iskenyt isoäitiään veitsellä, kun rahaa ei ollut enää herunut. Kuulusteluissa viranomaiset olivat pyöritelleet silmiään, kun mies oli kertonut surman jälkeen lämmittäneensä mummun lihapullat ja syönyt ne kaikessa rauhassa ennen kuin oli kerännyt tavaraa kasseihin ja poistunut paikalta. Myytyään saaliin hän oli käyttänyt rahat huumeisiin ja palannut mummonsa huoneistoon. Ruumiin tämä oli sullonut pakastimeen ja esittänyt huoneistossa elämää - muun muuassa kiikkunut keinutuolissa huivi päässä ikkunan vieressä... Mario oli saanut kivun hallintaansa ja vääntelehti sellin perimmäiseen nurkkaan. Tom vippasi tupakannatsan häntä kohti ja hypähti jäntevästi ylös: "Mä en kestä tätä odottelua. Tulisivat ja tappasivat!" Hädintuskin Tony oli ehtinyt aloittaa uutta savuketta, kun sellin ovi avautui. "Sinä, ylös!" "Mä en lähe mihinkään!" mies uhosi ja vippasi käryävän natsan vartijaa päin. Vartija löi pampullaan maksan paikkeille. Tony kirkui, vääntyi kyljelleen ja oksensi. Mario survoi selkäänsä seinää vasten silmät pelosta pöllönpalloina. Tony palautui sen verran, että teki epätoivoisen haraisuliikkeen vartijan jalkoja kohti. Nyt tuli raskaasta saappaasta. Vartija oli saanut virkaveljen avukseen. "Jeesus... mä pyydän, älkää tappako mua..." Iso mies lähti kainaloista lopulta kevyesti matkaan. "Koeta kestää Tony!" Mario huusi perään. Hän alkoi lievittää ahdistustaan kävelemällä ympyrää. Toisinaan hän teki poikkeuksen ja vaihtoi suuntaa tai punnersi pari kolme kertaa, vaikka se selvästi teki kipeää Tonyn tarjoaman osuman takia. En tiennyt mitä Mario oli tehnyt, mutta tietäakseni se liittyi pelkästään auktoriteettisääntöjen rikkomiseen. "Voi Jeesus... tää on nyt tässä...mä oon seuraava... näit sä sen vartijamäärän ulkona? Ne haluaa verta..." Mario pysähtyi selliin nurkkaan, polvistui ja alkoi rukoilla ääneen. Välillä hän suuteli etusormiaan ja lähetti ne yläilmoihin. Hän oli niin keskittynyt tekemiseensä, ettei huomannut vartijaa ennen kuin tämä kosketti hänen olkapäätänsä: "Tuomari odottaa." Tonyn tuomio oli käynyt nopeasti. Mario oli jo alistunut ja lähti kiltisti kuin koltostellut pikkupoika isänsä matkaan. Olin nyt yksin. Sellin viisi kertaa viisi senttiä kokoisesta ikkunasta heräsi aurinko. Säte tunki laihaa kättään sisään, mihin pöly juoksi leikkimään. Hiukkaset olivat kuin pieniä eläviä olentoja, sieluja, jotka lensivät nauraen, kisaillen, tehden voltteja, niin: vapaita, minä tajusin ja ummistin silmäni. Keskityin olemaan ajattelematta. Kai sitä kului minuutteja, tunti. Viimein kuulin oven avautuvan. "Lähdetkö suosiolla", vartija sanoi osoittaen pampullaan. Hänen ylimielinen katseensa kieli, että hän näki minut kuin kuin roskan kadulla. Minä nousin ylös. Parin kapean käytävän päästä saavuimme Oikeuden pyhättöön. Salin oven yläpuolella oli kyltti, missä luki latinaksi jotain julistavaa - viisasta. Vartija avasi oven ja astuimme huoneeseen. Huomasin heti, että oikeuden jakajan pöydän paikalla oli jotain outoa. Se oli Kone. Koneen päälle ja sivuille oli levitetty valtava tuomarinperuukki. Alkoi ahdistaa valtavasti. Heikotus löi vatsaan, jalat alkoivat täristä. Huoneessa oli syyttäjä sekä kaksi valkotakkista miestä. Syyttäjä tuli vuoreksi eteeni. Hän oli minua puoli metriä pitempi ja klassisen ranskalaisen näköinen mies. Nenäkin kuin nyrkki. Arvioituaan näkemänsä hän istahdi kirjaamaan tietojani. "Nimi ja numero?" "Jonny Red. 072E-3F, sir." "Hmmm... ei aikaisempia merkintöjä. Syyte?" "Anastus, sir." "Ikä?"

"Kuusitoista, herra syyttäjä!" Ajattelin olla kohteliaampi – ehkä se auttaisi tilanteessa. Ehkä minua onnistaisi. "Syytön vai syyllinen?" "Syytön, herra syyttäjä!" "Niinpä tietenkin. Se selviää pian. Tuomari kyllä selvittää syyn ja seurauksen." Syyttäjä meni koneen luo ja näpelöi vehkeeseeseen eloa. Alkoi kuulua huminaa, muutamia valoja vierä vieressä syttyi ja sammui. Syyttäjä painoi jalallaan isoa pedaalia kuin se olisi kuulunut urkuun. Koneen kyljestä alkoi valua esiin metallinen luiska. Näin heti tarrapintaiset paikat käsille ja jaloille. "No niin poika. Käyhän siihen pitkäksesi", sanoi toinen valkotakkisista. Jäykistyin, ajattelin paeta, mutta pikainen vilkaisu ympärille kertoi ettei toivoa ollut. Alistuin. Raajat sidottiin kiinni ja metallilevyn molemmilta puolin alettiin iskeä elektrodeja päähän ja rintaan. "Valmis", valkotakkinen nyökkäsi syyttäjälle joka painoi taas pedaalia. "Jonny Red! Teidät tuomitsee Pyhä oikeudenmukaisuus!" Kone alkoi imeä minua pikkuhiljaa sisään. Laitos oli kuin valtava levyasema ja olin elävä levy. Siinä vaiheessa pakokauhu iski ja huusin tuomiontäyttäjille, joiden ilmeettömät kasvot seurasivat kulkuani koneeseen, kunnes olin kokonaan sisällä. Luukku lyötiin kiinni. Koneen elektroniikkaa paineltiin. Kuului voimistuvaa huminaa. Voimakas välkkyvä valo alkoi sytkiä silmiini kiihtyvällä tahdilla. Huusin ja purin kieleeni. Veri valui rautaisena purona nieluuni. Tunsin myös erikoisen energian sympärilläni. Vaikka kuinka yritin vastustaa, tunsin, kuinka koneen voima imeytyi ruumiiseeni – se oli valtava kumiseva voima! Silmiini välähti asioita mistä en muistanut mitään. Näin pienet käteni ja jalkani, jotka heiluivat ja äitini itkemässä paksut sinermät silmissään - isän makaamassa äidin päällä. Näin äitini tuskaiset kasvot, isän raivostuneen naaman. Huutoa ja pakokauhua. Nyt olin komerossa. Ahdisti valtavasti. Peitin kämmenillä korvat. Äkkiä oli jouluku. Isä istui takan edessä viskilasi kädessään liekkejä masentuneesti tuijottaen. Minun riemuni kuullessaan hän nappasi kiinni ja työnsi tukkani lähelle liekkejä ja minä huusin, niin kovaa, että viimein isä laski minut alas, vei pesuhuoneeseen, täytti ammeen vedellä ja piti veden alla ainakin puoli minuuttia. Näin lääkärin, joka torui minua "ylivilkasta pikku paskahousua" varomattomuudesta ja tämä määräsi muhkeat lääkkeet, joilla minut saatiin pysymään äänettömänä. Näin pikkusiskoni tuomassa antennia millä iltapiiskaus hoidettiin. Kaikenlaisen kuvien sekamelska tuntui nyt valtavana ahdistuksen möhkäleenä rinnan alla, että se oli jo kestänyt. En olisi välittänyt, vaikka Kone olisi tappanut minut siihen paikkaan. Siinä silmänräpäyksessä olin viisitoista ja ujutin peittoa isäni alle, ettei kokolattiamatto tahriintuisi vereen. Sisko tuijotti minua ja oli kuin hänen silmänsä olisivat heränneet eloon. Pian istuin kadunkulmassa rahaa kerjäämässä. Sain ohikulkijoilta harvoja lanteja, ylenkatseita, sylkeä ja Jumalan sanaa. Niillä ei ruumista ravittu. Kauppias löi tajuntani katki juuri kun olin upottanut suuhuni viimeisen maustekurkun. Siihen minä putosin ja olin jostain syystä onnellinen. Joko kaikki olisi ohi? Tunsin koneen energian antavan hetkellisen, täydellisen rauhan kokemuksen. Minuuteeni saapui ymmärrys etten ollut täysin arvoton. Se tuntui liikuttavan armeliaalta. Olisin voinut jäädä siihen ikuisiksi ajoiksi, mutta kaksi tuimaa silmää katsoi minuun jalkopään pienestä ikkunasta. "Sehän jumalauta elää!?" kuulin valkotakkisen huutavan. Hän hävisi ikkunasta ja vähän aikaa oli aivan hiljaista. En tuntenut enää energiaa, koneen humina oli poissa. Lopulta laite ulosti minut. "Taas! Täytyy hommata suuhun jotain ettei kone aina tahriudu", lääkäri sanoi. Elektrodit ja siteet irrotettiin. Nousin varovasti pystyyn. Huimasi. Pyyhin kämmenselkääni veristä suupieltä. Syyttäjä tuli teatraalisesti viereeni ja käski pysymään kaidalla tiellä. Hän osoitti sormellaan näkymää. Lattialla paareilla lepäsivät Tynyn ja Marion siihen siirretyt jäännökset. Vierelle oli tuotu kolmannet parit minua varten. "He lähtivät huutaen." Miesten kasvot kuvastivat silkkää kauhua. Heidän ruumiidensa asennot viittasivat kuin he olisivat saaneet niin pahoja kramppeja, että jäsenet olivat paikka paikoin sijoiltaan. Yritin vastata syyttäjälle, mutta suusta tuli yhä paljon verta. Tämä murahti muille, että lähdetäänkö

syömään ja poistui nopeasti. Toinen vartija saatteli minut käytäviä pitkin rautaoven eteen. ”Tämä kaikki on sinulle opiksi”, hän irvisti niin, että purutupakan mustaamat ikenet välähtivät ja saapas potkaisi minut ulos. Metalliovi kolahti takanani. Kampesin jaloilleni ja siinä minä seisoin typeränä katsoen, kuinka kolmisenkymmentä vartijaa muodosti kujan vapauteen - hakaten pamppujaan rytmikkäästi nahkakäsineisiinsä. LÄTS, LÄTS, LÄTS, LÄTS! Olin Jonny Red, vapaa mies. Suojasin käsilläni päätä ja niskaa. Tähtäimenä kujan loppupää. Sitten minä lähdin kävelemään.